

измамата? Какво ще стане с баща му, с майка му? Ах, дано господ улиса ума им в други работи, за да не забележи никой нищо...

Пред него лежеше, широк и мамец, друмът за Долна земя...

Добромир махна с ръка. Да става каквото ще. И без да мисли вече за нищо, той пришпори коня си и литна надолу. Към юг. ~~към~~ Към Солун...

Глава XXXV

Сякаш поле, осеяно с безчислено много гъби, се белеше станът на цар Калоян в Лагудинската равнина, край река Галик, където имаде предостатъчно вода и трева за многохилядните коне. В шатрите стануваше безбройна войска, по-многочислена от водния пясък. Сякаш цялата северна страна бе изсипала людете си там: алани, руси, хазари, кумани... Войводите на всички калоянови пронии бяха довели добре обръжените си отряди. Ден и нощ копиехвъргачи, стрелци, шлемоносци, щитоносци, прашници, технитари, нападаха с неуморима дързост могъщата крепост.

Копачите подриваха основите на източната страна, която стръмно се спускаше - начупена от безбройни четвероъгълни кули - към морето. А откъм равнината дъгравните обсадни машини свиваха около обречения град зловещия си обръч. ~~Мм~~ При западната стена се водеше най-отчаяната борба. Там ромеите бяха струпали най-добрите си сили, защото първата стена беше вече пробита и разрушена, българите бяха затрупали рова, който се спущаше пред втората и вече бяха нагласили гараните си до нея.

С помощта на въжета и вериги войскарите блъскаха стените с грамадни греди, въоръжени с тежки желяза. Други управляваха машините, които ~~защитаваха~~ ^{защитаваха} копачите. Това бяха малки подвижни ~~железни~~ кули от тухли и желязо, които бързо се местеха насам-натам и след-